

EVREI Capitolul 2 - p1

Noi am văzut deja prima parte a cărții Evreilor, pe care a scris-o Pavel. Teologii sunt derutați, pentru că nu știu cine sau cum a scris-o, dar eu cred că oricine are puțină deosebire duhovnicească, poate vedea că a fost scrisă de Pavel. De altfel, aceasta este părerea celor mai mulți.

În primul capitol am văzut că Pavel îl slăvea pe Domnul Isus, pe care L-a cunoscut în urma experienței pe care a trăit-o pe drumul Damascului.

Încă de la început, Pavel a fost un teolog adevărat, deoarece a fost învățat de Gamaliel, unul din cei mai renumiți învățați ai vremii. El a fost un elev deștept și inteligent în ale Bibliei, și mai mult decât atât, era sincer. Eu cred că Pavel s-a simțit vinovat de sângele lui Ștefan chiar de când l-a văzut murind, deoarece a păzit hainele celor care au aruncat cu pietre în el. De altfel, mai târziu a spus: *„...nu sunt vrednic, fiindcă am vărsat sângele martirului Ștefan...”* El a fost martor la uciderea lui, iar dacă ești martor la ceva, poți fi la fel de vinovat ca și cum ai fi luat parte. Deci, dacă mărturisim: „Ei nu trebuiau să facă acel lucru!” trebuie să fim foarte atenți, pentru că putem fi vinovați pentru felul cum judecăm lucrurile. Dacă nu vă puteți decide, nu spuneți nimic, deoarece atunci când mărturisiți că sunteți creștini trebuie să trăiți ca atare; altfel sunteți vinovați! Înțelegeți?

Când Dumnezeu face o făgăduință, trebuie s-o împlinească; altfel este vinovat față de Cuvântul spus. Înțelegeți? El trebuie să vegheze asupra Cuvântului Său să-L împlinească, altfel este vinovat.

În timp ce mergea spre Damasc, învățătorului Pavel i s-a arătat pe la amiază o Lumină din cer, care l-a orbit și l-a trântit la

pământ. Și Biblia spune că el a vrut să știe cine era acea Lumină, deoarece din ea i-a vorbit un Glas care i-a zis: „*Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?*” Cred că acest lucru este scris în Fapte 9. „*Cine ești Tu, Doamne?*” a întrebat el speriat, iar Glasul i-a răspuns: „*Eu sunt Isus, pe care-L prigonești; Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-o țepușă!*” (Fapte 9.4-5).

Ce era Isus atunci? Lumina, o Lumină mare și strălucitoare.

Dar cum era posibil să fie Lumină când El era Om? Împreună cu Pavel erau o mulțime de oameni: paznici și soldați, care îl însoțeau să-i aresteze pe creștini pentru nădejdea care era în ei.

Și iată că aici Isus era o mare Lumină. Dacă vă mai amintiți, la început Isus era Lumina, Logosul care a ieșit de la Dumnezeu. El era Îngerul Legământului care a condus poporul Israel prin pustiu; El era Stâlpul de Foc la care au privit.

Când a fost pe pământ, El a spus: „*Eu am venit de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.*” (Ioan 13.3). El a ieșit dintr-un Stâlp de Foc și a intrat într-un Om, iar când S-a dus înapoi, S-a întors în acea Lumină din care ieșise.

Astfel, atunci când L-a văzut Pavel, El era o Lumină. Biblia spune că nici unul din cei care erau cu Pavel, nu a văzut Lumina. Este posibil ca unul s-o vadă și unul nu? Sigur că da. Astfel, Pavel a văzut-o, pe când ceilalți nu au văzut nimic.

Când Petru era în închisoare, aceeași Lumină i-a deschis porțile și i-a orbit pe soldați să nu vadă nimic. Porțile s-au deschis

singure înaintea lui, iar după ce a ieșit, s-au închis singure în urma lui. Biblia spune că nici chiar Petru nu știa dacă ceea ce se petrece este adevărat sau nu. El și-a frecat ochii și a zis: „Oare visez?” Dar acela era Îngerul Domnului, același Înger care era în Stâlpul de Foc, a mers înaintea lui Moise și a despărțit marea în două ca să poată trece Israelul.

Când au ajuns la Iordanul umflat, El nu s-a făcut vizibil, dar era acolo pentru că apele s-au deschis pur și simplu, iar poporul a trecut dincolo în aprilie, când câmpiile erau inundate de ape. El a închis izvoarele și a oprit zăpada să nu se topească, să nu crească apele mai mari; le-a oprit.

Acesta este IaHVeH al nostru. Acesta este Domnul nostru Isus. El a oprit apele și poporul a trecut dincolo pe pământ uscat.

Dumnezeu le promisese că le va purta de grijă, deci El era obligat față de Cuvântul Său, iar Pavel, era în cunoștință de aceste lucruri pentru că Dumnezeu îi vorbea direct. El nu le-a vorbit soldaților care-l însoțeau pe Pavel, ci i-a vorbit doar lui.

Când cei trei înțelepți au urmat Steaua, nimeni nu a văzut-o în afară de ei. O, nu-i așa că vă emoționează acest lucru?

Vedeți? Dumnezeu nu lucrează cu organizații; El nu lucrează cu grupuri de oameni, ci lucrează cu indivizi. Dumnezeu Se descoperă individual. El cunoaște inima mea, și nu spun aceasta ca o laudă, dar știați că același Dumnezeu, același Isus este cu noi în dimineața aceasta? Știați că fiecare din voi are o mărturie că El este aici? El a făcut ceva pentru noi astăzi; ceva ce nu a făcut în nici o altă zi: ne-a permis să-L fotografiem și avem fotografia Lui aici:
Stâlpul de Foc, același Domn Isus.

Uitați-vă cum lucrează acum. Dacă El este același Domn Isus, face aceleași lucruri, pentru că Biblia spune că El este același ieri, azi și în veci.

Înainte ca Pavel să poată spune ceva despre experiența trăită de el, dacă este corectă sau greșită, s-a dus mai întâi în Arabia și a stat acolo trei ani, pentru a se convinge dacă este biblic sau nu. Acolo a dobândit această mare înțelepciune.

În continuare vă voi arăta că Duhul Sfânt rămâne întotdeauna Același. Biserica mea de aici își amintește de timpul când acest Înger se arăta și descoperea lucruri. Chiar și eu eram sceptic, deoarece predicatorii spuneau că aceste lucruri vin de la diavolul, însă nu am spus nimic și am așteptat. Și binecuvântat să fie Numele Domnului, pentru că într-o zi a venit jos un Înger și mi-a descoperit cu Scriptura că era El. O, când am văzut aceasta în Scripturi, am spus întregii lumi Mesajul Lui.

De aici au pornit Oral Roberts, A. A. Allen, Tommy Osborn, Tommy Hicks și mulți alții. Vedeți? Este un mesaj pentru oameni; faptul că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci este biblic. Și dacă este Același, înseamnă că face aceleași lucrări; lucrează la fel și se manifestă la fel. În dimineața aceasta El este Același și este aici, fie că Îl vedem, fie că nu. Oricum ar fi, noi avem un martor care ne dovedește că El este aici chiar acum.

Pavel a scris multe din aceste epistole în vremea când se afla în închisoare și a comparat Vechiul cu Noul Testament.

Să nu uitați că ultimul scriitor al acestei Biblii a primit totul prin inspirație, iar Dumnezeu i-a spus: *„Dacă cineva va adăuga sau va scoate ceva, i se va scoate partea de la Pomul vieții.”* (Apocalipsa 22.18-19). Înseamnă că n-ar trebui să îndrăznim să adăugăm sau să scoatem ceva. Eu nu vreau nimic mai mult și nimic mai puțin, și ar trebui să luptăm cu toții

pentru tot ce scrie în Ea. Eu vreau numai ce spune Ea; iar noi vrem să stăm numai cu Cuvântul

În primul capitol al Epistolei către Evrei, Pavel Îl slăvește pe Isus, pentru că El este Cel mai important și ne face cunoscut că era la început. Apoi am aflat că El nu era mai prejos de Melhisedec, Împăratul Salemului, din capitolul 7.

În dimineața aceasta, ne vom apropia de El dintr-un alt unghi, din capitolul 2.

În primul capitol, Pavel ne-a dat acest mesaj minunat în care Îl slăvește pe Isus și ne-a arătat că și îngerii Îl slăvesc și I se închină.

În versetul 2, el spune: *„...la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul...”* Înainte de aceasta, Dumnezeu a vorbit în diferite feluri și chipuri, și a vorbit prin proroci. Pavel s-a dus și a cercetat cine erau prorocii și cum Și-a adus Dumnezeu mesajul prin ei. Dar în zilele din urmă, El avea să ne vorbească prin Fiul Său Isus, prin Duhul Sfânt. Dacă ne întoarcem și privim în urmă, vedem că toți acei proroci aveau Duhul lui Hristos.

Noi ne-am dus la Iosif și am văzut cât de perfect L-a simbolizat pe Hristos. Apoi ne-am dus la Moise și am văzut că și el L-a simbolizat în mod desăvârșit pe Hristos. După aceea, am venit mai încoace, la David. Când a fost respins în Ierusalim, fără să știe de ce, a urcat Muntele Măslinilor și a plâns pentru cetate pentru că l-a respins. El a făcut aceasta cu opt sute de ani înainte ca Fiul lui David, Isus Hristos, să fie respins ca Împărat al Ierusalimului și să stea pe același munte și să plângă pentru cetate. O, Duhul lui Dumnezeu lucrează cu indivizi!

În **capitolul 2 din Evrei**, Pavel începe cu cuvintele:

„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.”

O, fie ca Dumnezeu să aducă acest lucru în Tabernacol, în dimineața aceasta, iar Duhul Sfânt să intre adânc în inimile noastre și să ne ajute să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit. Ce fel de oameni ar trebui să fim când Îl vedem pe marele Iahveh coborând și făcând lucrurile pe care le face și care comparate cu Scriptura se dovedesc că sunt adevărate?

Noi suntem adesea indiferenți, dar ar trebui să fim preocupați în fiecare minut și să încercăm să-i aducem pe oameni la Hristos; ar trebui să fim pietre vii. Mergem la biserică și Îl vedem făcând ceva sau binecuvântând pe cineva în mod deosebit, apoi mergem acasă și zicem: „A fost frumos la adunare!” Vedeți?

Desigur, nouă ne place propovăduirea Cuvântului, dar nu este de-ajuns. Noi nu ar trebui să-L lăudăm pe Domnul numai pentru propovăduirea Cuvântului, cum o facem de obicei, ci să mergem înaintea Lui în rugăciune. Aceasta ar fi minunat. Ar trebui să-L lăudăm în fiecare ceas al vieții noastre.

Ar trebui să-L lăudăm când suntem la muncă și de fiecare dată când se ivește vreo ocazie.

Lăudați-L pe Domnul și mărturisiți despre El! Dacă vedeți o femeie care are o atitudine greșită, lăudați-L pe Domnul pentru că îi puteți vorbi, apoi duceți-vă la ea și spuneți-i: „Soră, este o viață mai bună decât aceasta.”

Dacă la lucru auziți pe cineva luând în deșert Numele

Domnului, faceți cumva să vă apropiați de el și spuneți-i: „Este o viață mai bună decât aceasta. N-ar trebui să folosești acele cuvinte.” Vorbiți-i cu blândețe și nu uitați că toate aceste lucruri înseamnă lauda Lui.

Când vedem pe cineva bolnav, iar medicii spun că nu se mai poate face nimic, ar trebui să-L lăudăm pe Domnul spunându-i acelui om că există un Dumnezeu al cerului care răspunde la rugăciuni.

Oh, când vedem aceste lucruri mari întâmplându-se, n-ar trebui să le lăsam să ne scape! Noi le lăsam să ne scape printre degete. Aceasta este marea problemă a bisericii pentecostale de astăzi. Au lăsat „crema” să le scape printre degete, când au avut-o în mână. Au făcut ca restul bisericilor: *„Au alergat după câștig, ca Balaam; au pierit într-o răscoală ca a lui Core, și au urmat calea lui Cain.”*

S-au organizat, în loc să aibă o părtășie în care toți să fim una. Au părăsit biserica și au rupt părtășia făcând tot felul de organizații cu ismuri mici. Dacă nu vegheați, baptiștii și prezbiterienii vor accepta aceste lucruri, pentru că Dumnezeu este în stare să ridice din aceste pietre copii ai lui Avraam. Așa se va întâmpla dacă noi le lăsam să ne scape printre degete pentru că nu suntem uniți.

Cum au pierdut indienii teren în fața omului alb? Prin faptul că nu au fost uniți. Dacă ar fi făcut un front comun... dar au luptat unul împotriva celuilalt când ar fi trebuit să lupte umăr la umăr pentru pământul pe care-l aveau împreună.

Cum putem să-L pierdem? Dacă nu suntem uniți. Cum putem pierde trăirea cu Dumnezeu? Prin faptul că nu suntem uniți. Dacă unii ne numim metodiști, alții: baptiști, unitarieni, nazarineni, „Biserica lui Hristos”, etc. Împărțim Trupul lui Hristos. Noi n-ar trebui să fim împărțiți!

Poate avem păreri diferite, dar haideți să fim frați de la inimă la inimă, pentru că așa ne vrea Dumnezeu. El a murit pentru întreaga Biserică a lui Dumnezeu și nu vrea să fim împărțiți.

„Căci dacă cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezgudit...”

Ați auzit? „Cuvântul vestit prin îngeri...” Îngerul este un mesager, iar noi am văzut în primul capitol din Evrei, că Dumnezeu a vorbit părinților noștri din vechime, prin proroci. Ei erau mesagerii lui Dumnezeu, erau îngerii lui Dumnezeu. Mesagerul este un înger, sau mai bine zis: îngerul este un mesager.

În dimineața aceasta, tu ești un mesager. Poți fi mesagerul unei vești bune sau a unei vești rele. O, nu este minunat să știm că suntem ambasadorii Lui? Că suntem îngeri, mesagerii învierii? Noi suntem mesagerii lui Dumnezeu pentru această lume păcătoasă. Și ce le vestim? Că Hristos trăiește. El este viu în inimile noastre; este viu în sufletele noastre. El ne-a ridicat din cea mai de jos viață a păcatului și ne-a făcut fapte noi, punând în sufletele noastre lauda Sa. Noi suntem mesagerii Săi, îngerii Legământului. O, ce minunat!

„Căci dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezgudit...” Calea aceea

trebuia să fie corectă. În Vechiul Testament, cuvântul prorocului trebuia cercetat și legitimat înainte de a fi primit. Ei nu erau indiferenți ca noi, și nu se grăbeau să primească orice fel de senzații sau altceva de felul acesta și să zică repede: „O, slavă lui Dumnezeu! Asta este.” Voi vă înșelați. Biblia spune că în zilele din urmă, diavolul va imita atât de bine creștinismul, încât dacă ar fi cu putință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși. Așadar, noi trebuie să cercetăm totul.

Cum îi cercetau în vechime? Prin pieptarul judecății Urim și Tumim pe care erau prinse acele pietre prețioase: iaspis, diamant, rubin, safir, etc., care reprezentau cele 12 seminții ale lui Israel. Dacă un proroc avea o prorocie și lumina sacră strălucea pe acele pietre, Dumnezeu spunea: „Este adevărul.”

Indiferent cât de adevărat ar fi părut, dacă nu strălucea lumina peste el, nu era adevărul. Așadar, acel Urim și Tumim mergea cu preoțimea. Dar astăzi, Urim și Tumim al lui Dumnezeu este această Biblie, iar dacă se ridică un proroc și prorocște, trebuie neapărat să lumineze cu Biblia. Apoi vine legitimarea lui Dumnezeu.

O, inima mea Îl slăvește pe Dumnezeu, fiindcă mă gândesc la o altă duminică, când am plecat din tabernacol, iar voi plângeați și mă rugați să nu plec nicăieri.

Eu am predicat despre David și Goliat și v-am întrebat: Cum veți înfrunța această lume rece și indiferentă care zice: „Zilele minunilor au trecut!”? Apoi am spus: „Este un uriaș pe care de îndată ce îl vom răpune, va aduce curaj și pentru ceilalți.”

Domnul ne-a dat aceasta. Acolo a fost un Oral Roberts și un Jagers care s-au dus, au scos sabia și au alungat vrăjmașul din țară, închizându-i gura. Ei nu pot spune că nu se întâmplă minuni, pentru că ele se întâmplă sub ochii tuturor. Desigur. Cuvântul lui Dumnezeu este veșnic, iar mărturia a strălucit pe Urim și Tumim; a strălucit pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Păcătosule, vrei să știi cum poți fi salvat? Crede în Domnul Isus Hristos.

Predicatorii de astăzi vă cer să faceți atâtea

lucruri. Ei zic: „Dacă vrei să fii mântuit, trebuie să întorci o pagină nouă și să faci asta și cealaltă.” Dar mă gândesc la temnicerul acela din Filipi, care l-a întrebat pe Pavel: „*Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?*” Ar fi trebuit să-i spună să nu mai bea, să nu mai joace jocuri de noroc sau ceva de felul acesta? Pavel nu i-a spus asta, ci i-a spus ce trebuia să facă pentru a fi mântuit: „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.*” (Fapte 16.30-31).

Cuvântul spune: „*Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică...*” (Ioan 5.24). Acesta este Urim și Tumim care strălucește.

Exod 15.26 spune: „*Eu sunt Domnul, care te vindecă.*”

Iacov 5.14-15: „*Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.*”

Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Dumnezeu îl va însănătoșa...” Aceasta este strălucirea lui Urim și Tumim, care este Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu. Nu-mi pasă câți atei, câți necredincioși sau câți sceptici se vor ridica! Dumnezeu va sta pe Cuvântul Său pentru că așa a promis.

„Căci dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit...” O, am putea sta

o săptămână la aceasta! A fost nezguduit când a vorbit Moise? Sigur că da. Dar când a vorbit Ilie pe munte? Domnul i-a

zis: „*Suie-te acolo, Ilie căci Eu voi fi în părtășie cu tine!*” Lui Dumnezeu îi place să aibă părtășie cu oamenii Lui, dar noi nu avem destulă răbdare să așteptăm ca El să aibă părtășie cu noi. Suntem prea preocupați să umblăm

dintr-un loc în altul. „Stai pe loc, Ilie...” Vedeți? El voia trei ani și jumătate de părtășie, iar noi abia îi putem acorda trei minute. Trei ani și jumătate de părtășie constantă. O, îmi place aceasta!

El i-a zis: „Nu te îngrijora de mâncare, pentru că este deja pregătită. Corbii vor veni și te vor hrăni și totul va fi în ordine, pentru că Eu vreau doar părtășie.” Și bătrânul proroc Ilie s-a urcat pe munte.

În timp ce el avea părtășie cu Dumnezeu, un căpitan al împăratului a zis: „Am să mă duc acolo sus și am să-l aduc!” Să nu încercați niciodată să rupeți părtășia cu Dumnezeu!

Când acel căpitan și ostașii lui au ajuns la Ilie și a spus: „Acum te voi prinde, Ilie!”, Ilie s-a ridicat (Priviți un proroc al Domnului) și a zis: „*Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!*” (2 Împărați 1.9-10).

Când a auzit împăratul ce s-a întâmplat, a zis: „Poate au fost loviți de vreun fulger sau ceva...” și a mai trimis încă cincizeci de soldați.

Ilie era unul dintre îngeri și Cuvântul Lui este nezguduit: trebuia să fie o răsplătire dreaptă pentru tot răul făcut. Și el a zis din nou: „*Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie,, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!*” (v. 12). Și cei cincizeci au ars la fel ca ceilalți. Da.

„...și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi...”

Cum vom scăpa? Dacă glasul lui Ilie a adus distrugere, pentru că era îngerul Domnului, cum vom scăpa atunci când va vorbi Hristos? Dacă Hristos a poruncit Bisericii Sale să se roage pentru bolnavi, iar Biserica face ceea ce a spus El, cum putem să nu vedem aceasta? Nu se poate. Dacă totuși nu o poți vedea, te îndepărtezi de Cuvânt. Dar cât timp stai pe Cuvânt, nu poate cădea nimic, pentru că dacă cuvântul prorocilor a făcut aceasta, cu cât mai mult o va face Cuvântul lui Hristos?

„...cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o...”

Gândiți-vă: vestită de Domnul. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. La început, Evanghelia a fost vorbită chiar de Isus, iar după aceea a fost confirmată de cei care L-au auzit. Acum fiți atenți la El!

Când a fost pe pământ, El nu a pretins niciodată că este un vindecător, ci a spus: „Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl Meu care locuiește în Mine. *Fiul nu poate face nimic de la Sine; ci face doar ce vede pe Tatăl făcând.*” (Ioan 5.19).

Priviți ce s-a întâmplat după convertirea lui Filip. El a mers la Natanael și i-a zis:

„Noi L-am găsit pe Acela despre care a scris Moise și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.”

„Poate ieși ceva bun din Nazaret?”

„Vino și vezi!” (Ioan 1.45-46).

Acesta este modul în care poate fi convins un om: dovedindu-i Adevărul. *„Vino și vezi!”* O, acesta este cel mai bun argument! Vino și convinge-te singur. Nu stați deoparte și criticați, ci cercetați toate lucrurile și țineți-vă tare de ceea ce este bun. *„Vino și vezi!”*

Și au mers pe drum împreună, discutând, iar când au ajuns în prezența Domnului Isus, El a zis: *„Iată un israelit în care nu este vicleșug.”*

Acele cuvinte aproape că l-au năucit pe Natanael. S-a uitat în jur și a zis: *„Bine, Rabi, dar de unde mă cunoști, că nu m-ai văzut niciodată.”*

Însă Isus a continuat: *„Înainte să te cheme Filip, te-am văzut ieri când erai sub smochin.”* (v. 47-48). Amin. Atunci Natanael a spus: *„Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.”*

În prezența Lui a ajuns și o femeie, iar El i-a zis:

„Du-te și adu-l pe bărbatul tău!”

„Dar nu am bărbat,” a răspuns ea.

„Bine zici că nu ai bărbat, pentru că cinci bărbați ai avut, iar cel cu care ești acum, nu este bărbatul tău. Aici ai spus adevărul.” (Ioan 4.16-18). Gândiți-vă numai. Surprinsă, femeia a zis:

„Doamne, văd că ești proroc. Noi știm că atunci când va veni Mesia, ne va spune toate lucrurile.”

„Eu, Cel care vorbește cu tine, sunt Acela.” (v.19,25-26). Și ea a alergat în cetate strigând: „Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” (v. 29).

Fiți atenți! Înainte să plece de pe pământ, Isus a spus: *„Lucrările pe care le fac Eu le veți face și voi...”* (Ioan 14.12). Este adevărat? *„...ba chiar mai multe decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.”*

O, fraților, eu îi pot vedea mergând peste tot (Marcu 16) și propovăduind cuvântul, iar Domnul lucra împreună cu ei legitimând Cuvântul. Și aici, Pavel face același lucru, spunând că Evanghelia a început să fie propovăduită de Isus și ne-a fost confirmată de cei care L-au auzit. Aceasta este piatra de temelie. O, binecuvântat să fie Numele Domnului! Aceasta este piatra de temelie.

Gândiți-vă că au trecut două mii de ani de atunci, timp în care s-au ridicat nenumărați atei, necredincioși și sceptici. Dar astăzi, Isus Hristos Și-a confirmat Cuvântul în aceeași manieră, fiind întărit de cei care L-au auzit. **„Să-L auzi pe El” nu înseamnă să asculți o predică, ci înseamnă să-L auzi pe El.”**

Cum vom scăpa? Unde este scăparea noastră?

Poate spui: „Laudă lui Dumnezeu, eu aparțin de biserica metodistă! Sunt prezbiterian... Sunt pentecostal.” Dar aceasta nu înseamnă nimic. Dimpotrivă, ajungi într-o extremă și spui că lucrarea Lui este

spiritism, telepatie mintală, ceva de la diavolul sau altceva de felul acesta.
Să vă fie rușine!

Isus a spus: *„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu sunt cu voi și în voi, până la sfârșitul veacului.”* (Ioan 14.19, Matei 28.20).

Cum credem că vom scăpa, dacă atunci când Îl vedem venind jos să-Și confirme Cuvântul, preferăm să ne alipim de o biserică, de o organizație, de o denominațiune sau de vreo teorie de-a noastră? Mai bine lăsați-vă de ele, pentru că dacă orice păcat a primit o dreaptă răsplătire sub mesajul îngerilor, cu cât mai mult se va întâmpla acum când Fiul lui Dumnezeu vorbește din ceruri ca să Își manifeste Cuvântul. Cum vom scăpa dacă stăm nepăsători față de o mântuire atât de mare? O, Doamne!

Acum vom citi versetul 4:

„...în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor...”

Priviți! Domnul are mărturii. O, mă bucur pentru aceasta! Domnul a întărit mărturiile lor. Astfel, când Ilie a stat pe munte și a spus: *„Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să vă mistuie pe toți!”* Dumnezeu a întărit mărturia lui, dovedind că era cu adevărat un om al lui Dumnezeu.

Viața noastră poartă mărturii. Eu nu știu ce spuneți voi, însă viața voastră vorbește mai tare decât glasul vostru. Viața pe care o trăiți zi de zi mărturisește ce sunteți cu adevărat.

Dumnezeu este Cel care întărește mărturiile. Duhul

Sfânt este o pecete, iar pecetea cuprinde ambele părți ale hârtiei. Ei vă văd stând aici, vă văd când veniți și când plecați; dar nu vă văd numai în biserică, ci în fiecare zi la muncă. Voi sunteți pecetluiti pe ambele părți: înăuntru și în afară. Prin bucuria pe care o aveți și prin viața pe care o trăiți, voi sunteți pecetluiti și înăuntru și în afară. Vedeți? Voi știți că sunteți salvați și la fel știe lumea, pentru că vede viața pe care o trăiți și pentru că Dumnezeu întărește mărturia. Binecuvântat să fie Numele Său sfânt. O, mă simt foarte bine!

Gândiți-vă fraților: *„Oile Mele ascultă glasul Meu și nu merg după un străin.”*

O, numele noastre sunt pe palmele mâinilor Sale, care sunt zi și noapte înaintea Lui. Cuvântul Lui este întotdeauna înaintea Sa și la fel promisiunile Sale. El vă iubește și va întări mărturia voastră înaintea Lui. Și chiar dacă nu deschideți gura să spuneți ceva, lumea va ști că vi s-a întâmplat ceva.

„...Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!”

Haideți să mai luăm un text înainte de încheiere. Cam la patru zile după revărsarea Duhului Sfânt, Petru a trecut pe la Poarta frumoasă împreună cu Ioan, iar acolo au întâlnit un olog din naștere, și i-au zis: *„Uită-te la noi! Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”*

Și omul a privit în sus fără să pună vreo întrebare despre asta. S-a ridicat pur și simplu și a mers. Ei erau oameni simpli, fără școală, dar Biblia spune că *„Ei i-au cunoscut că umblaseră cu Isus.”*

Fraților, când lumea cunoaște că ați umblat cu Isus, când puteți duce o viață curată în această lume întunecoasă, astfel ca lumea să știe și să poată vedea aceasta, Dumnezeu mărturisește că este viu.

Când o prostituată vulgară de pe stradă poate deveni o doamnă, spălată în Sângele Mielului, Dumnezeu mărturisește că El este viu.

la un bețiv care este atât de decăzut încât și-a lăsat soția și și-a maltratat copiii, luând mâncarea de la gura lor ca să poată cheltui banii cu prostituate; lăsați-l să ajungă la Isus și veți vedea că se va schimba, își va veni în fire, îi va veni mintea la cap și va avea grijă de soția și copiii săi. Cu siguranță.

Cu patruzeci de ani în urmă, a avut loc o reuniune a tuturor religiilor, la care au luat cuvântul reprezentanți din diferite religii. Au fost mahomedani, hinduși, etc.

Pentru creștini a vorbit un doctor, am uitat cum se numește, și el a spus povestea lui lady Maccabee din Oklahoma. Era o femeie atât de ordinară și de decăzută, încât atunci când au vrut s-o omoare, n-au putut pune mâinile pe ea. Au arestat-o din cauză că a încălcat legile, a fumat și a condus o căruță cu patru cai. Era atât de vulgară și de murdară încât reprezentanții statului au refuzat să se apropie de locul unde era ea. Nici chiar călăii care trebuiau s-o execute, nu au vrut s-o spânzure, ci au turnat pe ea cătran ca să moară.

Predicatorul acela a spus în așa fel povestea ei, încât oamenii abia au așteptat să vadă ce a urmat. El a spus că era atât de vulgară încât chiar și diavolii din iad au refuzat s-o primească acolo.

După o clipă de tăcere, predicatorul a continuat:

„Domnilor, religia voastră are ceva care ar putea să curețe mâinile doamnei

Maccabee?”

Toți au tăcut. Atunci predicatorul a bătut din palme, a sărit în sus și a spus: „Glorie lui Dumnezeu! Sângele lui Isus Hristos nu i-a curățat doar mâinile, ci și inima, făcând din ea o făptură nouă.”

Și eu vă spun:

„Mărețul har, ce sunet scump,

A salvat un păcătos ca mine.

Pierdut odată am fost, acum sunt găsit

Am fost orb, dar acum văd.

Harul m-a învățat să am frică în inimă

Harul e cel ce m-a eliberat.

Ce minunat! Harul s-a arătat

În ceasul în care am crezut.”

Sigur că da. Cum vom scăpa dacă vom nesocoti un asemenea lucru? Dacă nu mâncăm, murim; dacă nu iei curba, te accidentezi; dacă

nu mulgi vaca, va pierde laptele. Pentru toate lucrurile pe care le nesocotești, plătești.

O tabernacolule și voi oaspeților din casa Domnului, dați-mi voie să vă spun ceva. Dacă neglijați să mărturisiți despre slava lui Dumnezeu, neglijați să-I dați slavă și să-L lăudați pe Dumnezeu, și veți fi găsiți reci, formali și decăzuți. Dați-I slavă lui Dumnezeu!

„Cum vom scăpa dacă stăm nepăsători față de o mântuire atât de mare?”

S-a făcut târziu. Tocmai am observat că fratele Tom a ieșit. Încheiem chiar acum, iar dacă va fi cu voia Domnului, vom continua deseară.

Haideți să ne rugăm.

Tatăl nostru ceresc, ale Tale sunt toate binecuvântările, lauda, slava, înțelepciunea și puterea în vecii vecilor și Tu le-ai pus în mâna Mielului care stă pe tron și domnește peste împărății și peste toate lucrurile. Când a înviat din morți pentru neprihănirea noastră, El a spus: *„Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ.”* (Matei 28.18).

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16.15).

Ajută-ne pe noi, predicatorii, să vedem că avem prea multe pretenții: cum trebuie să fie o biserică, cum trebuie să fie una și alta... Predicatorii trebuie să aibă atâția bani ca să predice; femeile trebuie să aibă un anumit fel de rochie înainte de a merge la biserică sau să aibă anumite

haine (deși se numesc creștine).

O, Hristoase, am citit că înaintașii noștri pribegeau îmbrăcați în piei de oi și de capre, locuiau în peșteri și grote, și au suferit prigoane și batjocuri, deși au primit credința prin mărturia îngerilor. Cum vom scăpa noi, când Domnul Isus ne-a dat case frumoase, mașini, haine și mâncare, și totuși cântim tot timpul și suntem indiferenți? Cum vom scăpa, Dumnezeule?

O, Te rog să pui în fiecare inimă convingerile de modă veche, astfel ca oamenii să fie receptivi, și ajută-ne să lucrăm până mai este ziuă, pentru că soarele coboară încet. Civilizația aceasta trece încet și nu va mai fi timp, ci totul va intra în veșnicie.

O, Dumnezeule, binecuvântează-ne astăzi cu vedenii noi, cu înțelepciune și înțelegere, ca să știm cum să ne apropiem de păcătoși și să-i aducem la Hristos.

Ascultă, Te rog, rugăciunea slujitorului Tău, Doamne.

Dacă este cineva care nu îl cunoaște încă pe Hristos ca Mântuitor personal, n-ar vrea să ridice mâna și să spună:

„Nu mai vreau să stau nepăsător, ci doresc să fiu și eu creștin.”

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule, de acolo din spate.

Mai este cineva care dorește să spună: „Frate Branham, vreau să ridic și eu mâna și să-L accept pe Isus Hristos ca Mântuitorul meu,

căci am fost nepăsător atât de mult timp!”?...

- Amin -